

frem. Tidligere har man her foreslaaet, at de Eiendomme og Næringer, som findes i en Kommune, hvor Eieren ikke opholder sig, skulde kunne beskattes uden videre direkte af den Kommune, i hvilken de befunde sig, altsaa uafhængig af Eierens samlede Statteindtægt for samtlige Kommuners Vedkommende. Ved at opstille denne Grundskætning undgaar man et overmaade indviklet Maskineri for Beregningen og gjør den klarere og simplere, men denne Ordning har man bestandig mødt med den Indvending, at man derved udsatte de vedkommende Eiere for at blive, hvad man kalder for „plyndrede“. Naar nemlig to Skatteligningskommissioner selvstændig have Lov til at skattelægge en skattepligtig Borger, saa har man ment, at han ingen Garanti havde for, at denne Skatteligning ikke gif for vidt, saa at han i Virkeligheden blev beskattet dobbelt. Regjeringsforslaget i 1872 opstillede derfor et mere indviklet Maskineri, gaaende ud paa, at den Skattepligtiges samlede Statteindtægt skulde opgøres i hans Opholdskommune efter indhentede Oplysninger fra Næringskommunen, og den samlede Skatteanfættelse skulde da behandles efter Skattelovens almindelige Norm i Opholdskommunen og derefter fordeles til de andre deri interesserede Kommuner. Dette indeholder naturligvis mere Garanti med Hensyn til den omtalte Frygt for Plyndring, men medfører paa den anden Side et meget indviklet Maskineri, megen Skriven frem og tilbage mellem Kommunerne, og Forslagsstillerne vilde derfor være meget villige til, om det skulde være muligt, at finde et mere simplificeret System derfor end det, som indholdes i Forslaget. Forslaget er nemlig Regjeringsreglerne af 1872, og de ere som sagt brugelige, men ere ganske vist forbundne med en Del Bepvær for Kommunalbestyrelserne. Jeg skal i Forbindelse hermed nævne, hvorledes det er ordnet i den nye norske Kommunallov. Man var tidligere i den ældre Kommunallovgivning gaaet saa radikalt tilværks, uden videre rent ud at hjemle Dobbelskatning i alle saadanne Tilfælde; den, som havde Eiendomme eller Næring i en Kommune, skulde betale Skat efter hele sin økonomiske Stilling i Opholdskommunen, og ved Siden deraf beskattedes han af Formue og Indtægt i de andre Kommuner, hvor han havde Eiendomme og Næring. Det var altsaa en virkelig ren Dobbelskatning, det har man nu affaffet, saa man kan se, at denne Løsning af Sagen, gjennemført Dobbelskatning, er ikke praktisk, og de, der have forsøgt derpaa, have ikke været fornøiede dermed, men have affaffet den ved en Lov af dette Aar; men de ere da gaaede en Vej, som

atter er et betydeligt Skridt videre, end her er foreslaaet. Indtægten deles ikke mellem de to Kommuner, men man lader Næringskommunen beskaffe hele den Formue og Indtægt, som findes i denne Kommune. Der deles altsaa ikke mellem Trediedele, men man lader denne Kommune tage det Hele uden Afregning med Opholdskommunen. Det er et simplificeret System, som er let praktisk, men paa den anden Side jo støder an mod den Tanke, som tidligere er gjort gjældende her, nemlig at vedkommende Skatteyder derved er udsat for at blive plyndret. Om dette er Tilfældet, vil Fremtiden vise i Norge, jeg tror ikke, at Frygten derfor er saa overmaade meget begrundet. Ved Siden deraf er der forøvrigt som Garanti i saa Henseende indført en overordnet mellemkommunal Betsatningskommission til at behandle Klager, som jærlig vedrøre dette Forhold. — Foruden Reglerne for den mellemkommunale Betsatning er der optaget Bestemmelser, som udfylde et Hul i den nuværende kommunale Skattelovgivning, nemlig med Hensyn til den Bestemmelse, som nu gjælder med Hensyn til de 4 Maaneders Ophold i en Kommune som Betingelse for Skat. Denne Bestemmelse er jo ved Domme forkøftet paa en endnu uheldigere Maade, saaledes at det kun er et 4 Maaneders Ophold i Skatteaaret, som betinger Skattepligten. Deraf følger det ligefremme Resultat, at en Mand kan tilflytte en Kommune i Oktober og flytte væk til April, og da vil han ikke have været 4 Maaneder i denne Kommune i samme Skatteaar, om han end har været der 6 Maaneder i det Hele taget, og han vil da være fuldstændig skattefri i hele det Halvaar, han har opholdt sig der. Ogsaa dette er erkjendt fra alle Sider som en Urimelighed, der bør rettes; men der er andre Ulemper, som navnlig ere følte stærkt i Kjøbstæderne, idet nemlig denne Bestemmelse om det 4 Maaneders Ophold gjør det muligt for Handlende og Næringsdrivende at flytte til en Kjøbstad, opholde sig der i 14 Dage, 1 Maaned, 6 Uger, ja 2 a 3 Maaneder, udfolde en betydelig Handelsvirksomhed og saa rejse bort, uden at behøve at betale en eneste Skilling i Skat; ikke fordi den Skat, som Kommunen kunde tilegne sig af en saadan Virksomhed, vilde komme til at spille nogen stor Rolle i Kommunens Budget, men man maa heller ikke belægge et saadant Forhold med kontante Penge, men se hen til den Misnoie, som det naturligvis maa opvække hos Konkurrenterne i Kommunen at se en saadan Mand optræde fuldstændig skattefri. Dette Forhold er foreslaaet løst paa den Maade, at de 4 Maaneders Ophold indskrænkes til 1 Maaned, og at der for Næ-